

LBRIS

We know
books

**STEFAN
MEHNEM**

LOVITURA DE GRATIE

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

Partea întâi

3-5 august 2012

Suntem mulți cei care nădăjduim că binele învinge până la urmă. Care nu vrem decât să ne dăm seama că împreună suntem mai puternici. Că, în ciuda faptului că avem culori ale pielii, culturi și religii diferite, suntem legați unii de alții și, cu forțele unite, putem să luptăm împotriva marilor nedreptăți, să salvăm planeta și, în cele din urmă, putem chiar să aducem pacea pe pământ.

Din păcate, asta e utopie. Lumea, așa cum o știm, nu-i clădită pe visul unui sfârșit fericit. Să-i dai o mână de ajutor celui slab este o idee frumoasă. În teorie.

În realitate, sunt în joc cu totul alte forțe. De cum avem ceva de valoare, cineva vrea să ni-l ia. De cum e ceva sănătos, cineva vrea să-l îmbolnăvească. Asta se repetă în toate, de la celulele din trupul nostru până la stelele care se prăbușesc și se prefac în găuri negre.

Conform unei echipe de cercetători chinezi, explicația comportamentului distructiv al omului se află în mărimea creierului. Pur și simplu, este destul de mare ca să inventeze bomba atomică. În același timp, este prea mic ca să priceapă consecințele acestui lucru.

Altă teorie este că nici vorbă ca binele să fie cel care garantează existența și supraviețuirea. Nu el este ceea ce motivează selecția naturală, dezvoltarea constantă și perfecționarea care, la rândul lor, fac ca leul să supraviețuiască în savană și copacul să se înalțe un pic mai sus spre lumină.

Cu alte cuvinte, nu binelui trebuie să-i mulțumim că am evoluat de la plancton la pești și apoi pe tot drumul până la oameni.

Ci râului.

Lui trebuie să-i mulțumim pentru tot.

Râul în forma cea mai pură.

1

Clădirea de cărămidă veche, păraginită, de pe partea stângă a lacului Sankt Jørgens, în centrul orașului Copenhaga, era plină de contradicții. Pe de o parte, era atât de ștearsă, încât doar câțiva dintre locuitorii care s-au plimbat vreodată în jurul lacului au observat-o. Pe de altă parte, în ciuda dimensiunilor modeste, era magnifică în felul ei și se străduia să atragă atenția.

Printre altele, cu zidul dinspre sud zugrăvit în negru și împodobit cu un pion mare, alb, în relief. Sau cu acoperișul de metal decorat, având și el la fiecare colț câte un pion negru. Nimeni nu știa de ce și ce anume însemnau. Clădirea nu găzduise niciodată vreun club de șah. Nici nu avusese vreun proprietar pasionat de șah. Poate că pionii simbolizau faptul că până și fap-tura cea mai slabă poate ajunge destul de tare ca într-o bună zi să devină regină.

Până și interiorul casei era plin de contradicții. Pe lângă câteva nișe, o baie și o bucătărioară, nu avea decât o încăpere. O încăpere care, cu podeaua de lemn vopsită în alb, spațiul deschis, tavanul foarte înalt și ferestrele mari ca de atelier, părea mult mai mare decât clădirea însăși.

Însă de o lună încoace crea mai degrabă o senzație de claustrofobie, de când încăperea fusese umplută cu

atât de multe echipamente, încât te ducea cu gândul mai degrabă la un studio de înregistrări înghesuit în cabina unui avion decât la atelierul aerisit al unui pictor.

De-a lungul întregului perete din față, sub luminatorul cu multe ochiuri, erau câteva mese de lucru lipite una de alta, pline de computere, ecrane, nenumărate stativă cu leduri care clipeau și plăci cu circuite conectate la alte dispozitive prin cabluri subțiri de toate culorile.

Pereții laterali erau acoperiți cu table albe uriașe. Pe una dintre ele scria cu litere mari *Kim Sleizner*. Dedesubt erau mai multe fotografii, toate făcute de la distanță cu teleobiectivul, ale aceluiași bărbat, pe când mergea spre sediul poliției din Copenhaga, vorbea la mobil sau stătea în mașina sa, așteptând ca stopul să se facă verde.

Pe altă tablă era o încâlceală de diagrame, bare și curbe, precum și o listă lungă cu numere de telefon, toate marcate cu o literă urmată de diferite indicații temporale. Lângă o hartă mare a orașului erau câteva stegulețe, și ele marcate cu litere.

Pentru un necunosător, cu siguranță părea un haos total. Însă era acolo un sistem, un plan de folosire a tuturor notelor cu săgețile lor, abrevierilor și simbolurilor, sau exact unde să fie așezate și conectate diferitele dispozitive electronice pentru a oferi cea mai mare posibilitate de supraveghere și control.

Ca de obicei atât de devreme dimineața, domnea un soi de calm controlat. Ca și cum toate s-ar fi unit într-un trup mare adormit, cu pulsul atât de scăzut, încât aproape că nu putea fi măsurat. E adevărat, câteva dintre sutele de diode pâlăiau, dar nu prea insistent. Dimpotrivă, nu se grăbeau deloc să-și mărească sau să-și scadă luminozitatea, de parcă ar fi fost într-un fel de meditație electronică în care, împreună

cu *screensaver*-ele, puteau să-și trăiască visele, unul mai fantezist decât altul.

Totul era în așteptare, dar pregătit să se întâmple orice.

Orice, oricând.

În aceeași încăpere, la câțiva metri deasupra unei grămezi de scaune de lemn răsturnate, atârnată de o bară de oțel care se sprijinea pe niște grinzi, Dunja Hougaard se ridica încet cu o singură mână. N-avea nici un rost s-o facă repede doar ca să termine. Rezistența era ceea ce conta. Fără ea ar fi fost pierdută și ar fi renunțat de câteva luni la tot proiectul. Și-ar fi spus că nu există nimic care să ducă la condamnarea lui Kim Sleizner, șeful poliției din Copenhaga.

Însă n-avea de gând să renunțe vreodată. Nu numai pentru că el era exact opusul a tot ce ar trebui să fie un ofițer de poliție de rang înalt. Sau pentru că, de-a lungul timpului, el s-a opus cu încăpățănare tuturor încercărilor ei de a-și face datoria de detectiv din Departamentul Omucideri, indiferent câte vieți nevinovate au plătit pentru asta. Și nici pentru că și-a înfipt în ea degetele murdare și umflate, a încercat s-o violeze, apoi a pus-o pe linie moartă, ceea ce a făcut-o să ardă mocnit. Nu, era vorba despre tot ce nu găsiseră încă. Toate lucrurile care era sigură că existau acolo, așteptând doar să fie descoperite și scoase la lumină.

După ce a ajuns cu bărbia deasupra barei de oțel, s-a lăsat în jos atât de încet cât îi îngăduia acidul lactic din mușchi. Durea, dar era pe drumul cel bun. Pe toată calea până când nouăzeci și opt la sută din ea voiau să dea drumul barei și restul de doi la sută se agățau de gândul că o cădere de la trei metri peste scaunele pliante răsturnate de sub ea ar dura mult mai tare.

S-a prins de bară cu cealaltă mână și a început iar să se ridice cât de încet putea. Mai avea de făcut patru tracțiuni lente, apoi ședința de antrenament de două ore se încheia.

Niciodată nu fusese atât de puternică. Ce-i drept, din primăvara trecută încoace făcuse zilnic două alergări lungi și o oră de yoga pe săptămână. În câteva luni, corpul său a suferit o transformare pe care nu o crezuse posibilă. Luase în greutate câteva kilograme, devenind în același timp mai suplă. Însă, mai presus de toate, devenise mai rezistentă. Își cunoștea exact limitele corpului, și în fiecare zi le împingea un pic mai departe.

Antrenamentul începuse ca un rău necesar. Ca să aibă vreo șansă împotriva lui Sleizner trebuia să fie mai puternică și mai rapidă decât el. Punct pe care probabil îl depășise deja, dacă te luai după fotografiile pe care i le făcuseră lui. Era limpede că își neglijase sănătatea în timp ce o căuta pe ea.

Acum el își reluase ședințele matinale de yoga, dar, oricum, Sleizner era ultimul om pe care să-l subapreciezi. Din acest motiv, pentru ea nu conta că ședințele de antrenament deveniseră ceva de care avea nevoie ca să nu se suie pe pereți din pricina abstenenței.

Lucrurile stăteau altfel cu supravegherea însăși. Până acum nu găsiseră nimic. N-au reușit să găsească nimic interesant. Nimic destul de concret ca să-l doboare o dată pentru totdeauna.

Și totuși, în ultimele săptămâni l-au ținut sub supraveghere aproape constantă. I-au ascultat toate conversațiile telefonice. I-au citit și analizat toate mesajele și e-mailurile trimise sau primite. I-au cercetat situația financiară și, cu ajutorul unui transmîțător GPS instalat în telefonul lui, i-au aflat întregul tipar al deplasărilor, astfel încât, cu câteva excepții, au putut să

vadă amănunțit ce făcea, unde făcea și, mai ales, când anume făcea ceva. Adesea au putut să prevadă cu precizie toți cei trei factori înainte să se întâmple.

Cu alte cuvinte, viața ticălosului a fost cartografiată rapid și Dunja a fost surprinsă cât de clară și lipsită de interes părea. Cel mai interesant lucru era faptul că se ducea în mod regulat la Jenny Nielsen, sau Jenny *Wet-Pussy*¹ Nielsen, cum își zicea ea, pe Nøjsomhedsvej, numărul 4.

Era aceeași prostituată cu care el fusese pe bancheta din spate a mașinii sale cu aproape trei ani înainte, pe Lille Istedgade. Atunci ieșise un mic scandal, când presa a prins de veste. Mai ales când a ieșit la iveală faptul că era în timpul programului și asta l-a făcut să rateze un telefon important de la poliția suedeză din Helsingborg.

Fareed Cherukuri a fost cel care, din proprie inițiativă, fără să se consulte cu Dunja, le-a pasat informația celor de la *Ekstra Bladet* care, la rândul lor, au stârnit o furtună mediatică în care Sleizner a fost umilit la televiziune în orele de audiență maximă și a apărut pe prima pagină în toate edițiile ziarelor săptămâni în șir. Ceea ce, printre altele, a făcut-o pe soție să-l părăsească, iar pe Henrik Hammersten, șeful poliției naționale, să-i ordone să-și ia concediu fără plată.

Nu-i nevoie să fii Einstein ca să pricepi că asta trebuie să fi fost cumplit pentru cineva care aleargă cu limba scoasă după publicitate ca Sleizner, și, cine știe de ce, a hotărât să dea toată vina pe ea, de aceea și-a folosit toată puterea ca s-o distrugă.

Și acea putere n-a făcut decât să crească de când el, în mod aproape miraculos, a reușit să ajungă înăpoi în miezul lucrurilor, unde acum, după câțiva ani,

¹ (aprox.) „Nesătula“ (în limba engleză în original)

părea să aibă prieteni credincioși în toată elita din Danemarca. Era, din toate punctele de vedere, o revenire cu totul improbabilă, iar pentru ea era încă un mare mister felul în care îi reușise.

Faptul că se ducea în mod regulat în afara programului la o prostituată care nu mai era trufanda nu era, din păcate, ceva scandalos, remarcabil, dar nici măcar ilegal în această țară. Poate că era jalnic și penibil, însă nici pe departe destul ca să-l doboare. Mai degrabă îl umaniza în ochii multora.

Dacă era să fie sinceră, s-ar fi așteptat la ceva din cu totul altă categorie, mai excentric și mai pervers. Un soi de viață dublă, cu un picior în poliție și cu celălalt în... Și exact aici era problema cea mare. N-avea nici o idee. N-avea decât impresia clară că ceva e dubios. Pentru că, în ciuda întregii energii și a timpului cheltuit, ca să nu mai vorbim de toată tehnologia pe care au folosit-o, nu reușiseră decât să zgârie suprafața.

În ceea ce o privea, n-avea nici o îndoială că Kim Sleizner este pur și simplu rău din cap până-n picioare. N-avea decât să se dea drept polițist cinstit. Ea vedea dincolo de fațada lui poleită și era deplin conștientă că nu-i decât spectacol.

Prin urmare, nu puteau decât să caute în continuare până găseau ceva. Să asculte în continuare, să urmărească și să analizeze cea mai mică mișcare pe care o făcea. Pentru că, pe undeva, era un dulap plin cu schelete care n-ar fi rezistat nici o secundă la lumina zilei.

Însă era urgent. Sleizner nu era omul care să se lase pe tânjală. Tot timpul în afara orelor de somn și-l petrecea construindu-și apărarea, asigurându-se că devine destul de puternic ca până la urmă să nu-i poată veni de hac nici un scandal din lume și, din cât vedea ea, ajunsese aproape de succes.

S-a tras din nou în sus, sfidând durerea care îi sfâșia mușchii, fără să-și dea seama ce se petrecea la câțiva metri sub ea.

Începuse cu câteva minute înainte, cu un led de pe unul dintre module. O palpăire care s-a schimbat brusc. Nu mult, însă destul ca să se deosebească de toate celelalte. Imperativă și neregulată. Ca și cum ar fi fost trezită din somnul armonios și tocmai și-ar fi dat seama că dormise prea mult.

Și, ca răspândirea unui virus foarte contagios, palpăirea neliniștită s-a transmis curând altor cincizeci de leduri, iar puțin după aceea, câteva dintre monitoare s-au trezit din *screensaver* și au afișat programe cu diagrame de sunet, controale și cronometre care au pornit și au început să înregistreze.

Pe unul dintre ecrane era imaginea unui candelabru de cristal imens care atârna deasupra unui pat dublu răvășit. Pe marginea patului stătea Kim Sleizner în pielea goală, cu un început de chelie în creștet, și își întindea oasele.

Dintr-un difuzor de lângă ecran se auzea cum geme și își trosnește gâtul și vertebrele, după care s-a ridicat și a ieșit din cadru.

Sunetul a făcut-o pe Dunja să ciulească urechile și s-a lăsat să cadă, aterizând în patru labe lângă grămada de scaune. În drum spre ecrane a aruncat o privire la ceasul de la mână și a descoperit că nu-i decât cinci și zece dimineața.

Sleizner nu se trezise niciodată atât de devreme de când îl supravegheau, ceea ce semnala că se întâmplase, în sfârșit, ceva neobișnuit.

2

De departe, Mercedesul alb părea aproape nou, așa cum atârna în aer, gata să fie coborât pe cheiul de beton. De parcă tocmai ar fi venit din fabrică, gata să se aștearnă la drum. Însă apa care se scurgea pe geamurile coborâte și algele prinse de capotă, împreună cu siluetele celor două cadavre, spuneau că nu așa stau lucrurile.

Pentru Jan Hesk a fost o priveriște care l-a înviorat când a venit cu mașina pe drumul de pietriș de-a lungul cheiului din Refshaleön și a parcat la distanța cuvenită de macaraua mobilă.

Ora era cu siguranță neverosimil de matinală, și fusese silit să-și întrerupă concediul tocmai când el și restul familiei dădeau să urce în mașină ca să plece în excursie în Iutlanda și, spre nespusa încântare a copiilor, la Legoland. Nu mai fuseseră niciodată acolo și acum în sfârșit aveau să ajungă, așa că nu i-a fost greu să le înțeleagă dezamăgirea. Ceea ce l-a surprins a fost că Lone și-a ieșit din pepeni și a început o ceartă în gura mare în mijlocul aleii.

A reușit să rămână destul de calm și să le împărtășească dezamăgirea, dând vina pe împrejurări, fără să

sufle o vorbă despre faptul că, în taină, abia aștepta să se termine concediul.

Încă din prima săptămână de concediu, când el făcea toată treaba de acasă, în vreme ce Lone făcea inventarul în magazinul ei cu articole fără material plastic pentru bebeluși, aștepta ca pe ghimpi să se întoarcă la secția de poliție și să înceapă iar munca. Însă a ținut asta pentru sine, a strâns din dinți și a construit o căsuță în copac, a făcut clătite și a mers cu bicicleta în Amager Strandpark ori de câte ori Benjamin se plectisea să stea în casă.

Acum se întorsese, în sfârșit, și încă într-o poziție nouă. O poziție la care visa încă din primele zile în Departamentul Omucideri. Motivul promovării era atentatul din Tivoli de acum o lună. După asta s-a schimbat aproape totul. Privind din afară, era o imensă tragedie și toate rudele victimelor erau, din motive evidente, într-un întuneric mai rău decât și-ar fi putut imagina el vreodată.

Însă în ceea ce-l privea, evenimentul a fost un moment de răscruce. Niciodată nu mai simțise atât de clar diferența între „înainte“ și „după“. De unde în ochii șefului său, Kim Sleizner, fusese ca un câine pe care oricum poți să nu-l bagi în seamă, brusc câștigase respect.

Sleizner a fost atât de impresionat de felul în care s-a descurcat în acea criză, încât nu numai că i-a dat un salariu mai mare și un birou separat, ci, mai presus de toate, i-a dat mai multă răspundere. În sfârșit, avea să poată crea și conduce propria echipă.

Tehnicianul criminalist Torben Hemmer sosise și tocmai descărca din dubă gențile cu echipament, cu toate că mecanicul macaralei încă n-avusese timp să scoată legăturile din jurul mașinii din care picura apa.

Până acum vorbise cu Hemmer doar la telefon, dar era deja convins că noul criminalist este un câștig pentru ei. Energia concentrată care radia din el pe când își pregătea și organiza echipamentul pentru cercetare era exact ceea ce le trebuia. Cineva care era aici ca să muncească. Nu ca să bea cafea și să flecărească.

Totuși, în privința lui Julie Bernstorff nu era la fel de convins. Nu putea spune exact de ce. Poate că, pur și simplu, arăta prea bine pe când se îndrepta spre el, cu trăsăturile ei aproape nefiresc de delicate, părul negru cârlionțat ca în filmele publicitare și picioarele lungi.

Arăta ca și cum ar fi lucrat în domeniul modei sau altei industrii în vogă, nu aici, unde cea mai mică alunecare pe tocurele înalte însemna riscul iminent să cadă și să-și rupă ceva. În plus, faptul că Sleizner a fost cel care a angajat-o și a sugerat că ar trebui să facă parte din echipa lui nu îmbunătățea lucrurile.

- Salut, sunt Julie Bernstorff, a zis ea și și-a dat părul după ureche cu o mână, întinzându-i-o pe cealaltă. Sunt cea care...

- Știu, a întrerupt-o el încuviințând din cap. Ne-am mai întâlnit.

- Chiar așa, acum îmi amintesc, a zis ea, însă privirea care îi fugea în lături arăta că este o minciună gogonată.

- În primăvara asta, când erai la Kim Sleizner pentru interviul de angajare, a zis el ca s-o ajute. Ne-am întâlnit pe coridor, dar probabil că te gândeai la altceva.

Cel puțin, avea de gând să-i dea o șansă înainte să pună piciorul în prag și să ceară înlocuirea ei.

- Chiar așa, e adevărat.

Un zâmbet i-a luminat fața.

- În orice caz, bun-venit în echipă!

I-a strâns mâna scurt și a mers mai departe spre Mercedes. Putea ea să tot fie arătoasă, în echipa lui asta nu era un avantaj.

- Scuze, dar e ceva ce aș vrea...

- Poate să aștepte până terminăm cu lucrul cel mai urgent, a întrerupt-o el fără să se oprească.

- Nu știi, chestia e că...

El s-a oprit și s-a întors spre ea.

- Ascultă, Julie. Nu sunt un om prea complicat. Singurul lucru pe care îl cer este ca fiecare să facă ceea ce trebuie să facă, iar când e vorba despre tine, care, din câte am înțeles, n-ai nici o experiență, la început trebuie să stai deoparte. Să ascuți și să absorbi fără să te amesteci.

I-a zâmbit cu buzele strânse și și-a văzut de drum.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie ca Sleizner, șeful ieșit din iad căruia toți îi zâmbeau și făceau frumos în fața lui, însă în taină îl urau mai mult ca orice pe lume. Însă acum nu era timp să îndrume angajații, să discute cereri de concediu și tot ce mai intra în fișa postului său. În acest moment îl aștepta o anchetă despre două cadavre pescuite din port.

Sigur, nu părea să fie o anchetă prea complicată, din cât i se spusese. Lucru care i se părea un mare avantaj. Aveau totul de câștigat dacă o încheiau cât mai repede și fără probleme, dovedindu-și astfel lor înșile, dar mai ales lui Sleizner, că sunt perfect potriviți pentru această sarcină. Ceea ce era obligatoriu pentru a primi mai târziu cazuri mai complicate.

- Salut, Torben.

A dat mâna cu Hemmer, care tocmai se pregătea să tragă fermoarul salopetei de protecție.

- Văd că te-ai apucat deja de treabă și voiam doar să profit de ocazie ca să-ți spun bine ai venit în echipă.

- Mulțumesc, dar nu, mulțumesc.

Hemmer a arătat cu capul spre mâna lui întinsă.

- Nu știu pe unde ai umblat cu ea și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu contaminat la locul investigației.

- Evident. Hesk a încuviințat din cap și și-a ridicat amândouă mâinile. Dar poți să fii pe deplin liniștit. Astea sunt atât de dezinfectate, că m-aș alege cu o amendă dacă aș fi oprit la un control în trafic. A izbucnit în râs. Adică, ar declanșa alarma pe alcoolmetru.

- Sigur, dar am putea vorbi mai multe mai încolo, când nu va trebui să ne ocupăm de două cadavre care zac și putrezesc și, în plus, tipii de acolo vor să le ia cât mai repede posibil.

Hemmer a făcut semn cu capul spre ambulanța care venea spre ei.

- Sigur, sigur.

Hesk a făcut un pas înapoi și a simțit cum îl năpădește dezgustul de sine.

- Dă-i drumul. De aceea suntem aici. O să-i ascult pe martori. S-a uitat în jur. Dar unde sunt? S-a întors spre Julie Bernstorff. Nu erau doi? Un bărbat și o femeie.

- Da, într-adevăr, a încuviințat Julie. Asta încercam să spun mai devreme. Am vorbit deja cu ei.

- Bun, deci ai luat un interogatoriu din proprie inițiativă, fără să te consulți mai întâi cu mine sau măcar să mă anunți?

Julie Bernstorff a încuviințat din cap.

- Am ajuns prima aici, le era tare frig și erau șocați. Mai ales femeia, care era pe cale să facă o criză de nervi, așa că m-am gândit că are nevoie de ajutor și trebuie cât mai curând posibil să se odihnească.

- Bine.

A încuviințat din cap și a început, în sfârșit, să simtă că pășește pe teren solid, acum, când atenția nu mai era concentrată pe începutul său jenant cu Hemmer.

- Însă data viitoare aș vrea să ieși mai întâi legătura cu mine.

- Asta am făcut. Am încercat să te sun.

- Zău?

- Da, însă n-ai răspuns.

Trebuie să fi fost pe când se certa cu Lone pe alee. La dracu'!

- Bun, destul despre asta. Au spus ceva interesant?

- Doar că bărbatul își luase iubita la o plimbare în zori cu caiacul și s-a nimerit ca ea să se răstoarne exact acolo, în valurile făcute de una dintre navele de pasageri.

Hesk a încuviințat din cap. Julie a avut, cu siguranță, dreptate. Probabil că a fost cât se poate de banal.

- Da, n-a fost mare lucru. Sper că ți-ai amintit să-ți notezi datele de contact.

- Firește. Ți-am trimis pe e-mail toate informațiile împreună cu raportul despre interogare.

Deci avusese timp să facă asta. Era totuși impresionant.

- Foarte bine, a zis el, încercând să se apuce de lucru, când în spatele lor s-a închis o portieră.

S-a întors și l-a văzut pe Morten Heinesen venind cu mersul lui tipic, țepăn, un pic neliniștit.

Heinesen era, fără îndoială, colegul cu care lucrase cel mai mult în anii petrecuți în poliție. În plus, era unul dintre puținii colegi în care simțea că poate să aibă încredere. Heinesen nu bârfea și n-avea planuri ascunse de avansare în carieră. Nu dorea decât să

respecte toate regulile și să facă o treabă cât mai bună cu putință.

Și totuși, întotdeauna avea un aer de nervozitate. Ca și cum toată viața ar fi fost hărțuit și trebuia să fie pregătit să încaseze în orice moment o lovitură. Asta îi crease reputația nemeritată că ar fi unul dintre cei mai puțin inteligenți, în vreme ce, de fapt, el doar se temea de conflicte și prefera să-și țină pentru el părerile, ca să nu riște să se ia în coarne cu cineva.

- Bună dimineața, Morten! a zis Hesk și s-a luminat la față, ușurat că a ajuns cineva chiar mai târziu decât el. Iată pe cineva care se pare că a avut nevoie de somnul de frumusețe.

- De fapt, el a ajuns aici imediat după mine, a zis Julie.

- Da? Și atunci de ce...

- Am dus martorii la spital, a zis Heinesen.

- A, așa.

Lui Hesk îi venea să intre în pământ. Dimineața nici că ar fi putut să înceapă mai rău. El, căruia nu i-a reușit niciodată vreoa glumă, acum încercase de două ori să fie amuzant și de amândouă dățile o dăduse-n bară. Ce naiba făcea?

- Scuze, speram doar că ai întârziat la fel ca mine.

- Nici o problemă, a zis Heinesen zâmbind. Deci cum merge? Ați găsit ceva interesant?

- Nu știu, a zis el și și-a pus mânușile. Am vrut să-i dau lui Torben o șansă să se apuce de treabă liniștit. Dar hai să mergem să aruncăm o privire.

Heinesen a încuviințat și, împreună cu Julie, s-au dus la mașină, unde Hemmer stătea aplecat sub capacul ridicat al portbagajului și fotografia.

Hesk a mers în cealaltă parte a mașinii, a deschis portiera dreaptă din spate și s-a uitat la femeia care zăcea pe spate, goală, pe banchetă. În sfârșit, se simțea sigur pe sine. Asta era ce trebuia să facă. Să se concentreze pe investigație. La asta se pricepea, și aici se simțea în siguranță. Iscușința de conducător avea să vină pe măsură ce înaintau.

Femeia era mai tânără decât crezuse. Cât de tânără era greu de spus. Nu era de etnie daneză, iar pielea ei aurie și netedă putea fi la fel de bine de cincisprezece sau de douăzeci și cinci de ani. Poate chiar mai mult de treizeci. În orice caz, fusese sugrumată. Stăteau mărturie petele vineții de pe gât.

Lucra de destulă vreme ca să știe că munca de investigație începea în general cu fructul care atârna cel mai jos. Că în nouă cazuri din zece nu era nevoie să îmbârligi și să complici lucrurile inutile. Realitatea nu semăna cu un film în care scenaristul se dă peste cap să născocoască una după alta întorsături incredibile doar ca să distreze privitorul.

Desigur, există excepțiile care confirmă regula. Ca investigațiile făcute în ultimii ani de Fabian Risk și colegii lui din partea suedeză a strâmtorii. Însă, privind în perspectivă mai largă, acelea nu erau decât anomalii.

În realitate, în cea mai mare parte, locul crimei arăta tot ce era de văzut. În foarte puține cazuri o crimă era precedată de un plan bine gândit, sau de orice fel de plan, iar după ce fapta era săvârșită, vinovații nu stăteau aproape niciodată să-și șteargă urmele. În puținele cazuri în care o făceau, de obicei doar lăsau urme noi, care erau și mai incriminatoare.

S-a întors spre Hemmer, care a desfăcut cu o mână picioarele femeii și a făcut o serie de fotografii. Întotdeauna se simțea un pic murdar când vedea o moartă